

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — δὲ καὶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἐνατον καὶ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκοσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Ἰούνιος, ἑβδόμη,
καὶ ἀπάντησις ἀκόμη.

Χίλια καὶ τέσσαρα καὶ τριακόσια,
κατεπατήθησαν καὶ πάλιν ὅσια.

Πάντα διωγμός, πόνος καὶ λυγμός.

Θρῆνος πολύπονος ἀντιλαλεῖ
μέσα σὲ Θράκη καὶ Μικρασία,
καὶ σὲ χαλάσματα φεγγοβولى
Βασιβουζούκων φωτοχυσία.

Τούρκων φονιάδων στίφη φοιμάζουν,
αἷματα πίνουν ὥσάν ἡδύποτα,
κόσμος χαλεπύεται, σπήτια ρημάζουν,
μὰ τὸ Ντιβάνι δὲν ξέρει τίποτα.

Πατρίς ὡραία καὶ Ἑλληνική
ἔμεινε τώρα παληορημάδι,
καὶ ἂν ἥλιος βγαίνει λαμπρὸς καὶ ἔκει,
μὰ τοὺς πλακόνει μαῦρο σκοτάδι.

Μέσα' στὸν κόσμον τὸν σκοτεινὸ
κρῶζουν κοράκια τοῦ Καλιφάτου,
καὶ ἄλλο δὲν φθάνει' στὸν οὐρανὸ,
παρὰ μονάχα ῥόγχος θανάτου.

Φεύγουν οἱ δύστυχοι τὸν μακελλάρη,
μαζὶ τῶν φεύγουνε καὶ τὰ πουλιά...
σελῶστε τᾶλογο τοῦ Καββαλάρη,
σελῶστε τᾶλογο τοῦ Βασιληᾶ...

Γλῶσσα δὲν ἔμεινε σ' αὐτοὺς νὰ λένε
τὸν ψυχικὸν τοὺς τὸν σπαραγμὸν,
δάκρυ δὲν ἔμεινε σ' αὐτοὺς νὰ κλαῖνε
τὸν ἄτιμόν τοὺς τὸν διωγμὸν.

Μὰ καὶ ἀπὸ σκέλεθρον καὶ ἀπὸ κουφάρι
βγαίνει βροντόφωνη μία λαλιά:
σελῶστε τᾶλογο τοῦ Καββαλάρη,
σελῶστε τᾶλογο τοῦ Βασιληᾶ.

Τὸ ξύλινο ζευγάρι
γὰ πόλεμο λιμάρει.

Α΄.

Π.— Τί κάνεις ἐκεῖ πέρα;
Φ.— Δὲν βλέπεις καὶ ῥωτᾷς;
Καὶ πάλι τὴν μαχαίρα
τροχίζω κατ'αὐτάς.

Π.— Ἀλήθεια, Φασουλῇ,
πῶς πόλεμος καὶ τώρα
πρὸς δρᾶσιν μᾶς καλεῖ
καὶ πέρνουν ὅλοι φόρα;

Φ.— Χαμπάρι δὲν ἐπῆρες
πῶς πόλεμος βαρὺς
εὗρίσκει ἐπὶ θύραις,
καὶ μὴν παραληρήεις;

Δὲν σοῦλεγα πῶς πρέπει
νὰ ψάλλῃς, σύντροφέ μου,
τρανὰ Τυρταίων ἐπη
καὶ θούρια πολέμου;

Δὲν σοῦλεγα πῶς πρέπει νὰ μὴν παρακοιμᾶσαι,
μὰ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς ἔξω συχνὰ νὰ τοὺς θυμᾶσαι;
Δὲν σοῦλεγα νὰ τρέχῃς καὶ νὰ μοχθῇς ἀτρύτως,
γιατὶ παῖδιν σημαίνει,
γιατὶ μᾶς περιμένει,
βρὲ Περικλῆ, καὶ τρίτος;

Λοιπὸν ὀρίστε πάλι,
μᾶς ἔρχεται πηγάλα,
τῆς πόρταις μᾶς κτυπᾷ.

Καπνὸς τὸν περιβάλλει,
καὶ σ'αἵματα νωπὰ
θέλει νὰ χύσῃ κι' ἄλλα.

Ἐμπροστά μᾶς ξαναστέκει,
νάτος μὲ τὸ τουφέκι,
νάτος μὲ τὸ κανόνι.

Γδοῦποι, τυφῶνες, σάλιοι,
σῆκωσε τὸ κεφάλι,
κι' εἶναι πολέμου χρόνοι.

Ταῦτιά μᾶς συριγμὸς τρυπᾷ,
σῆκω μὲ κατανύξεις,
Ἄρης τὴν πόρτα μᾶς κτυπᾷ
καὶ πῆγαινε ν' ἀνοίξῃς.

Καλῶς στον... κάπως ἄργησες ἀλήθεια, καὶ ἀνὰ κάρη,
καὶ τὸ σπαθὶ δὲν ἔβγαλε μέσ' ἀπὸ τὸ φικᾶρι,
κι' ἐλέγαμε πῶς σίγουρα θὰ βασιλεύσῃ εἰρήνη
κι' ἀναίμακτος πολιτισμὸς τὴν πλάσιν θὰ λαμπρύνῃ.

Καλῶς στον... κάπως ἄργησες, καὶ κοιμισμέν' ἡ πλάσις
ἐπίστευε πῶς γὰρ καιρὸ δὲν θὰ ξανακοπιᾷσῃς.

Κι' ἐμεῖς ἐκαμαρῶναμε
τροπαίων καὶ δαφνῶν σωροὺς,
καὶ ξένοιαστοὶ τὸ στρώναμε
σὲ πανηγύρια καὶ χοροὺς.

Τῆς πίκραις μᾶς γλυκάνναμε,
τὶ δεξιώσεις κᾶναμε,
τὶ ράουτ, μπρίτς, καὶ τέτοια.

Μὰ διασκεδάσαν πολλοὶ
καὶ τοῦ Γκαλὴ τοῦ Κεμαλῆ,
κι' ἐπίνανε σερμπέτια.

Καλῶς στον... κάπως ἄργησες νᾶλθῃς νὰ μᾶς ξυπνήσῃς
καὶ νὰ μᾶς συγκινήσῃς.

Καλῶς στον... τώρα γίνεται δεξιώσεις γὰρ σένα
μὲ ξίφη γυμνωμένα.

Πάλι μᾶς ξάφνιασε βροντή,
βρὲ Περικλέτο γιαιουντῆ,
κι' ἀμέσως πάρε δρόμο
μὲ Μάνλιχερ στὸν ὦμο.

Ἐστὰ στήθη σου τάρρενωπὰ
κάθε καὶ μὲ νὰ πνίξῃς...
Ἄρης τὴν πόρτα μᾶς κτυπᾷ
καὶ πῆγαινε ν' ἀνοίξῃς

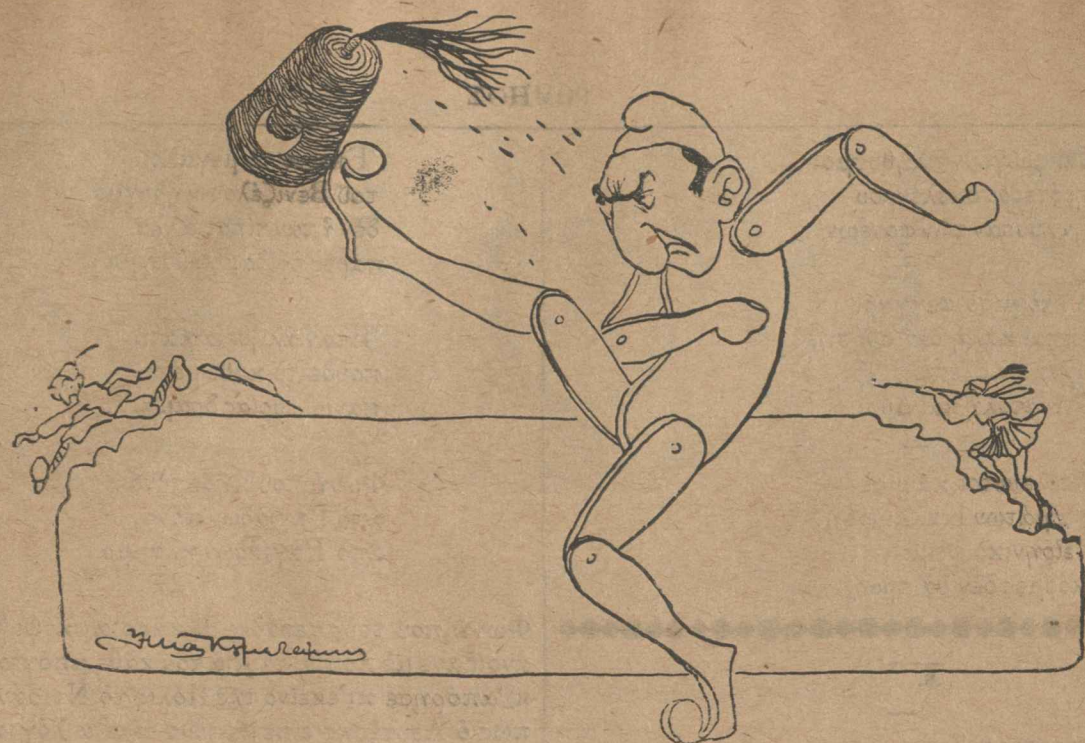
Δέξου τον, ἀδελφούλη μου, μὲ ρώμην καὶ μὲ σφρίγος,
χωρὶς κανένα ρίγος,
χωρὶς ἀνατριχίλα
μὲς στῆς καρδιάς τὰ φύλλα.

Δέξου τον, ἀδελφέ μου, μὲ στάσιν ἀπαθῆ
καὶ μὲ γυμνὸ σπαθί.
Κτυπᾷ τῆς πόρταις Ἄρης,
καὶ δέξου τον μὲ θάρρος
γενναῖος μαχητῆς.

Δέξου τον καβαλάρη,
εὐζωνος καὶ φαντάρος
καὶ πυροβολητῆς.

Β΄.

Π.— Τὸν δέχομαι κι' ἐγώ,
καὶ δὲν βαρυαλγῶ
καὶ δὲν μὲ πιάνει φρίκη.

Τοῦ προσφιλοῦς Ἐμβέρ τοῦ δοξασμένου φέσι
κι' αὐτὸ σὰν τοῦ Σεφκέτ εἶθε μὲς στὰ νὰ πέσῃ.

Μὰ μέσ' ἀπὸ τῆ θήκη
σπαθὶ γενναῖο βγάλω
καὶ τὸν ζητωκραυγάσω.

Ἐκεῖνος μᾶς ξεντρόπιασε,
καλῶς στον, ποῦ μᾶς κόνιασε
καὶ πάλι μὲ θυμό.

Μ' ἐγερτηρίων ἤχους
τάρματ' ἀπὸ τοὺς τοίχους
καὶ τώρα ξεκρεμῶ.

Σημαίνει, παπαρδέλα,
σάλπιγξ πολεμική,
φορῶ τὴν φουστάνελα,
φορῶ καὶ τὸ χακί.

Παιδιὰ τροπαιοφόρα,
κάνεις μὴ μένη πίσω...
χωρὶς τὸν Ἄρη τώρα
δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω.

Αὐτὸς μ' ἐνδυναμώνει,
αὐτὸς ζωὴ μου μόνη,
καὶ σκέψις καὶ φροντίς.

Μ' ἀρέσει νὰ ξυπνῶ
μὲ βόλια, μὲ καπνὸ,
μὲ πάταγο βροντῆς.

Πρῶτα δὲν εἰμποροῦσα γὰρ πόλεμο ν' ἀκούσω,
μὰ τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ ζήσω δὲν μπορῶ,
χωρὶς ἀρειμανίως παῖδνας ν' ἀνακρούσω.

Τώρα τὸν συνειθίσαιμε τὸν τρομερὸ τὸν Ἄρη
κι' ἐμπρός του καθὼς ἄλλοτε δὲν πέρνομε ποδᾶρι.
Τώρα τὸν ἀντικρύζομε κατὰμματα κι' ἄλλοιως,
σήμερα τὸν δεχόμεθα
κι' ἐμπρός του προσερχόμεθα
σὰν νᾶναι πρῶτος φίλος μᾶς καὶ γνώριμος παληός.

Ἐκεῖνος σὲ ξεφάντωμα καὶ πάλι μᾶς καλεῖ...
τὰ πάντα συνειθίζονται στὸν κόσμον, Φασουλῆ.
Ἐμπρός, κι' ἄς μὴν ξεχάνωμε
τὸν ἐνοπλο χορὸ,
ἐμπρός, χωρὶς νὰ χάνωμε
πολύτιμο καιρὸ.

Τῆς Πόλις οἱ Νεότουρκοι, τῆς Πόλις οἱ σκακτηδὲς
καὶ τώρα ξαναφρίζουν,
κι' Ἐμβέρ καὶ Ταλαάτηδες
τὸ Πένος ξεκληρίζουν.

Ἀπὸ τὴν Πόλι διώξανε τὰ μέτρον τα σκύλα,
καὶ τώρα λυσσάζαν αὐτοὶ, καὶ ξαναθέλουν νίκη,
μᾶς ἐρίζουν κάθε τίμιον κι' αὐτὸν τὸν Βασιλῆα,
καὶ γράφουν στὴν πατούνα των τὴν καθεμιά συνθήκη.

Κάθε Νεότουρκο φέσι
τὸν βλέπεις τώρα νὰ λυσσᾷ,
νὰ καλῇ, νὰ σκοτώνῃ.

Καὶ πόρῃς γι' αὐτοὺς τοὺς ἐμμανεῖς,
τοὺς ἀνιέρους, τοὺς φονεῖς,
τὸ ξίφος δὲν φουκτόναι;

Πάλι παροξυσμοί,
φάσμα στυγνὸν ἀλέθρου
περιπλανᾶται νέον.

Καὶ φεύγουν πληθυσμοὶ
ξηρότεροι σκελέθρου
τὴν λύσαν τῶν φονέων.

Ἄν τὸ μισὸ φεγγάρι
μιὰ καὶ καλὴ δὲν σβύσῃ,
συχνὰ θὰ ἐλέπῃς Ἄρη
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Ἀτέλειωτοι καὶ ὕμνοι
κι' αἱμάτων Καλλιρρόη,
κι' εἰρηνικὸ ψωμί
ὁ κόσμος δὲν θὰ τρώῃ.

Γ'.

Φ. — Διάτορος κι' ἐγὼ
μὲ τὸν Πρωθυπουργὸ
τὸν πόλεμο κηρύττω.

Ὅπλον καθεὶς λαβέτω...
δὲν σοῦπα, Περικλέτο,
πῶς θάχωμε καὶ τρίτο;

Ἡ μοῖρα μας ἀληθινὰ καὶ τοῦτον μᾶς τὸν γράφει,
καὶ χέρι ποῦ δὲν φαίνεται σ' αὐτὸν μᾶς ὁδηγεῖ,
καὶ τὸν διψοῦμε σήμερα σὰν διψασμένο ἄλφι,
ποῦ τρέχει μὲς στὴν ἔρημο νάδερη νεροῦ πηγῇ.

Π. — Ἀλήθεια πῶς ὁ διωγμὸς εὐρίσκειτ' ἐν ὑφέσει;
Φ. — Τέτοια φωνάζει, Περικλή, τοῦ Ταλαὰτ τὸ φέσι,

μὰ σὺ φεσάδες μὴν ἀκοῦς,
πρόσφυγας ν' ἀτενίζης,
καὶ μοναχὰ πολεμικοὺς
παιῖδας νὰ τονίζης.

Ἐμπρὸς, βρὲ λογοκόπε,
ποῦσαι τῶν λόγων ἡρώς,
ὁ Βενιζέλος τῶπε,
ποῦχει φωνὴ μὲ κύρος.

Ὅρυμαγδὸς πολὺς
κι' ἀναβρασμὸς ξανά...
στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
τὸ ἄλλησε τρανά.

Τὸν κόσμον συνεικίνει
μεγάλου λόγου θύελλα,
κι' ἐτρόμαξαν κι' ἐκείνοι,
ὅπου φοροῦν μονύελα.

Μὴν κάθεσαι, καλέ,
ὁ Βενιζέλος τῶπε...
βροντοῦν Ἀνατολαὶ
καὶ ξυγκυκῶντ' Εὐρώπαι.

Ἐκείνο τὸ μεγάλο
τοῦ Βενιζέλου κήρυγμα
δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο
πάρεξ ὁδίδος σφύριγμα.

Ἦταν ἀλήθεια καὶ τι,
ποῦδε τὸ κάθε μάτι
πανωλεθρίας δράμα.

Φωνή, ποῦ πῆρε τόνο
ἀπὸ Ραγιάδων πόνου,
ἀπὸ Ραγιάδων κλάμματος.

Φωνή, ποῦ τοὺς φεσάδες σὲ κάποια σκέψι βάνει,
ἀνοίξανε μὲ τούτη ταῦτις τοῦ κάθε μπόγια,
κι' ἀπόρησε κι' ἐκείνο τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι
πῶς ὁ Λευτέρης εἶπε μὲ τόνο τέτοια λόγια,
ἀφοῦ, καθὼς γνωρίζεις, βρισκόμαστε σὲ σχέσι
κι' ἀδελφικὴ φιλία μὲ τῆς Τουρκίας τὸ φέσι.

Ἀπόρησε πολὺ
κι' ὁ Πρέσβυς Κεμαλῇ,
ποῦ τόσους κόπους κάνει κι' εἰρηνικοὺς ἀγῶνας
κι' ἐπῆγε ν' ἀνακρίνῃ τοὺς Τούρκους Μακεδόνας.

Κι' αὐτὸς ποῦ λές, τσιφούτη,
ποῦ πῆρε τόσα μέρη,
τόσα χωριὰ παγάνα.

Ἀπόρησε μὲ τούτη
τὴν στάσι τοῦ Λευτέρη,
ποῦ τοὺς χαλὰ τὰ τιάνα.

Εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
γιατί, Λευτέρη, τᾶπες,
γιατί κακὸ νὰ γίνῃ
τώρα, ποῦ πᾶνε πρίμα
φιλίαις μας κι' ἀγάπαις
καὶ βασιλεῦ Ἐιρήνη;

Π. — Κι' ἐγὼ μὲ τοῦ Λευτέρη
τὴν ἐντονη φωνή
τροχίζω τὸ μαχαίρι
γιά κόσμο, ποῦ πονεῖ.

Μὲ ξίφος τροχισμένο
ἀφροστεφανωμένο
κυττάζω τὸν γιαλό.

Φεύγουν καράδια πάλι,
καὶ λέν μικροὶ μεγάλοι:
σῦρετε σὲ καλὸ.

Καὶ τώρα γιὰ τὸν Ἄρη,
τὸν πρῶτο μᾶς τὸν φίλο,
δὲν θὰ σοῦ δώσω ξύλο,
κι' ἔχε γιὰ τοῦτον χάρι.